

DEEL 1 DE VIERJARIGE JAYDEN ZIET DINGEN DIE ANDEREN NIET ZIEN

'Hij jaagt ons de stuipen op het lijf!'

In MG 10/23 vertelde Miranda hoe spiritueel coach Patrick haar paranormaal begaafde kind heeft geholpen. Om mee te dingen naar een gratis consult konden lezeressen daarna hun ervaringen op www.mijngeheim.nl plaatsen. Er kwamen veel reacties binnen. Patricks keuze viel op Cherie en haar zoontje Jayden. Deze week deel 1 van hun opmerkelijke verhaal. *Tekst: Isabel Beije - Fotografie: Maurits van Hout*

Cherie (39) heeft drie kinderen uit een eerdere relatie, een dochter van veertien en een jongstweeling van tien. Samen met haar man Rob heeft ze daarna Jayden gekregen, die onlangs vier is geworden. De bijzondere ervaringen met haar jongste waren voor Cherie aanleiding om mee te dingen naar een reading van Patrick. "Jayden is ons nakomertje, ons liefdeskindje", zegt ze met een glimlach. "Een gewoon, maar tegelijkertijd ook bijzonder jongetje. Dat zeg ik niet alleen als trotse moeder, iedereen die hem kent zal het bevestigen. Maar ik maak me wel zorgen om hem. Hij weet dingen die hij niet kan weten, ziet mensen die wij niet zien, zegt dingen die ons versteld doen staan... Nog voordat-ie één was, praatte hij al. Met anderhalf maakte hij echte volzinnen. Vanaf dat moment was Makker er. 'Wie is Makker?' vroegen wij, toen Jayden hem voor het eerst noemde. 'Een vriend', antwoordde hij. In het begin vonden we dat vooral schattig: Jayden had een denkbeeldig vriendje! We keken er ook niet van op. De tweeling had immers elkaar en Jayden wilde natuurlijk ook een speciaal iemand. Als we iets gingen eten of drinken, riep hij meteen: 'Makker ook!' In het begin speelde ik het spelletje mee, later vond ik het niet meer zo leuk. Makker is er namelijk nog steeds,

hij is bijna een deel van het gezin geworden. Als iemand naast Jayden aan tafel wil zitten, kan dat niet, want Makker zit al naast hem. Mijn andere kinderen durven niet meer voorin de auto te zitten, omdat Makker daar al zit. Hij gaat met Jayden mee naar de peuterspeelzaal, hij gaat mee boodschappen doen... hij is er eigenlijk altijd.

Wij zijn er inmiddels van overtuigd dat Makker geen denkbeeldig vriendje is, maar een overleden persoon die steeds bij onze zoon is. Jayden is erg gesteld op hem, maar mijn andere kinderen worden er bang van. Een voorbeeld: onze cavia's staan op zolder, maar sinds één van de tweeling daar ineens de deurklink omlaag en de deur open zag gaan, zonder dat er daarna iemand binnenkwam, durft hij de cavia's geen eten meer te geven. Hij gaat voor geen goud meer naar de zolder. Totaal overstuurd was hij naar beneden gekomen. Jayden had opgekeken van zijn spel en rustig gezegd: 'Makker wilde even bij je komen kijken.'

'Hou op over Makker!' schreeuwde zijn broer. 'Ik zie hem niet.'

'Maar je voelt 'm wel, hè?!' zei Jayden en ging weer verder met spelen.

Cherie vertelt dat haar zoontje ook vaak met andere kinderen speelt, die alleen hij lijkt te zien. "Ik weet

wel dat kinderen veel fantasie kunnen hebben, vergeet niet dat ik al drie oudere kinderen heb, maar de manier waarop Jayden met ze speelt... Zo echt! Hij praat niet vóór ze zoals een klein kind kan doen - 'en toen zei jij dit en toen zei ik dat' - nee, hij praat mét ze! Hij kan ineens opkijken en zeggen: 'Hé, kom je ook met mij spelen?' Of hij klopt naast zich op de bank, zo van 'kom hier maar zitten', bijvoorbeeld als wij samen een dvd gaan kijken. Hij maakt trouwens ook ruzie met die andere kinderen. Trekt speelgoed uit onzichtbare handen. 'Ik had die auto! Ga weg!' Laatst was hij ook heel boos op een jongetje. 'Dat irritante kind gaat maar niet weg. Hij ging net zelfs mee naar de wc en keek naar mijn piemel. Dat wil ik niet!' Nou, geloof me, ik zag echt geen ander kind!"

Cherie heeft in Jaydens korte leven al zo veel opmerkelijke dingen met hem meegemaakt, dat ze haast struikelt over de voorbeelden. "Toen ik zwanger was van Jayden, is mijn oma overleden. Ik heb haar toen gevraagd of ze mijn kindje wilde beschermen. De eerste keer dat Jayden een foto van haar zag, zal hij anderhalf zijn geweest. Ik had nog niet gezegd wie ze was, maar dat was ook niet nodig. Hij streelde de foto en zei: 'Opoe. Die komt mij kusjes geven.' Hij herkent meer overleden familieleden

op foto's, ook al heb ik ze nooit bij naam genoemd. Hij weet wie ze zijn. De andere kinderen weten dat echt niet, hoor, maar hij praat heel makkelijk over ze, ze zijn blijkbaar nog steeds bij hem."

Cherie vermoedt dat Jayden soms ook weet wat er staat te gebeuren. "Op een keer reden we samen naar huis. Ineens zei hij: 'Mama, zachtjes rijden, er komt straks keihard een auto aan.' Ik nam braaf gas terug. Vijf minuten later werd ik ingehaald door een auto die kort daarna werd aangereden door een andere auto, die van links kwam. Dat had ons dus kunnen overkomen! Zo zijn er wel meer dingen, die hij weet. We waren op een andere dag nog een kwartier rijden van huis vandaan, toen hij zei: 'Mama, er staat een vrachtwagen voor de deur, je kunt niet parkeren.' Thuis aangekomen stond er inderdaad een grote vrachtwagen voor de deur! 'Hoe kon jij dat nu weten?' vroeg ik. Haalde-ie zijn schouders op. 'Dat weet ik gewoon, want dat zie ik.' Mijn schoonmoeder, die erg nuchter is, heeft ook wel eens de rillingen van hem gekregen. Hij zat bij haar in de auto, toen hij ineens in paniek riep: 'Oma, oma, haal die man van de motorkap af!' Hij was net drie. Bizar hè? Hij zegt ook dingen tegen mensen, die hij niet kan weten. Zo kwam hij voor het eerst bij zijn peuterjuf thuis en wist precies te vertellen

hoe haar inrichting was, vóórdat ze alles had veranderd. Ook wist hij welke van haar twee katten de oudste en welke ziek was. Hij kan ook zo wijs praten voor zijn leeftijd. Natuurlijk pikt hij als jongste veel van zijn broers en zus op, maar dan nog. Hij lijkt soms wel een oud mannetje. 'Vroeger toen ik klein was...' of 'Vroeger toen ik dood was, ben ik weer geboren.' Van die uitspraken."

Volgens Cherie is Jayden doorgaans een heel normaal kind. Populair bij andere kinderen, lief, grappig, slim en sociaal. Hij kan heel druk zijn, maar ook erg in zichzelf gekeerd. "Maar dan ineens kan hij dingen zeggen waar je verstoeld van staat."

Cherie vindt het zorgelijk dat de vreemde voorvallen de laatste tijd lijken toe te nemen. "Laatst nog. Rob en ik lagen in bed. Jayden lag tussen ons in. 'De deur moet open, papa', zei hij. 'Nee, Jayden,' antwoordde Rob, 'de deur gaat dicht.' Zo kibbelden ze een tijdje door, tot Rob de deur dicht deed. Jayden werd woedend en knipte met zijn vingers. 'De deur moet open!' schreeuwde hij met een heel andere stem. En weet je wat? De deur sprong open! Ik dook van schrik onder het dekbed en hoorde Rob nog zeggen dat hij kippenvel op zijn armen had staan. Jayden bleef rustig met een speentje in zijn mond tv kijken: 'Ik zei toch dat de deur open moest'. Hij heeft me al vaker laten schrikken. Hij was nog drie, toen ik op een dag zijn billen afveegde. 'Later als je groot bent, kun je dit zelf doen', zei ik. Hij pakte toen met twee handen mijn gezicht vast en keek me

Het wordt steeds erger. Hij ruikt nu aan muren, hij ziet aura's en dan die dichte deur die open vloog...

ernstig aan: 'Maar mama, als ik zes ben, ga ik dood. En dan neem ik alle spookjes mee en alle wolkjes.' Hij heeft het altijd over wolkjes die in huis hangen. De toon waarop hij dit zei... ik krijg er nog kippenvel van. Afschuwelijk! Later hoorde ik dat hij ook al tegen anderen heeft gezegd dat hij dood gaat als hij zes is. Ik ga er niet verder op in, maar hoe kan een kind van drie zo met de dood bezig zijn? Vooral de manier waarop, zo intens, zo uit het niets. Dat was voor mij trouwens óók een reden om voor een reading te gaan. Jayden is geen fantast. Hij is een nuchter jongetje. Als hij zulke dingen zegt, word ik bang. Juist omdat hij al zo vaak gelijk heeft gehad."

Als Cherie hoort dat Jayden is uitgekozen voor een reading van Patrick, twijfelt ze even of ze dit verhaal wel in alle openheid wil vertellen. "Ik wil niet dat hij het stempel krijgt dat-ie gek is, want hij is verder een heel gewoon kind. Ik wil hem graag beschermen en helpen hiermee om te gaan, en ik wil ook weten hoe wij er het beste mee kunnen omgaan. Nu besteed ik er meestal expres geen aandacht aan, maar misschien moet ik dat juist wel doen. En nu komt er nog een probleem bij. Hij wordt ouder en krijgt door dat hij meer ziet dan wij. 'Daar staat een zwarte man achter de vuilnisbak. Zien jullie dat dan niet?' Hij kan ons de stuipen op het lijf jagen. 'Jij ziet spoken, je bent gek...' zeggen zijn broers en zus. Kinderen kunnen keihard zijn. En dan komt Jayden naar mij toe: 'Ik ben niet gek, hè mam?' Ach, dat raakt me zo. Ja, hij begint nu te beseffen dat hij overleden mensen ziet. 'Makker is dood, hè? Maar eerst leefde hij', zei hij laatst nog verdrietig."

Cherie heeft geen idee wat ze van de reading kan verwachten. "Maar ik voelde wel dat ik móest reageren. Ik hoop dat Patrick ervoor kan zorgen dat Jayden meer rust krijgt. Hij heeft wel eens gezegd dat het zo druk is in zijn hoofd, dat iedereen tegen hem praat. Ik wilde hem laatst vertellen wat Patrick hier komt doen, maar nog voordat ik iets had gezegd, riep hij al: 'Maar hij mag Makker niet weghalen! Alle spookjes moeten weg en alle wolkjes moeten weg. Alleen Makker mag niet weg.' Maar er moet wel iets gebeuren. Het hele gezin lijdt eronder. Het wordt ook steeds erger. Hij ruikt nu aan muren, wat hij nooit eerder heeft gedaan, hij ziet aura's - laatst zei hij dat ik er zo mooi blauw uitzag - dan dat gedoe met die dichte deur die open vloog... wat zijn dit voor krachten? Welke kant gaat dit op? Gaat dit voorbij of wordt dit nog erger?" ■

Volgende week lees je tot in detail hoe de sessie met Patrick verloopt én of Jayden er baat bij heeft...